No. 1267 Zaterdag 11 April 1908. 25ste Jaargang.

AMIGOE DI CURAÇAO

WEEKBLAD VOOR DE CURAÇAOSCHE EILANDEN

Dit Blad verschijnt elken Zaterdag.
Abonnementsprijs voor Curaçao, Bonaire, Aruba en de Bovenwindsche eilanden per drie maanden fl. 2,— met vooruitbetaling.
Voor het Buitenland per jaar fl. 10,—
Afzonderlijke nummers fl. 0.15.
Prijs der Advertentiën van 1—7 regels f0,50, voor elken regel meer 7½ cts.

BUREAUX VAN DIT BLAD

REDACTIE: Waterkant, Otrabanda, No. 223

ADMINISTRATIE: Plein Concordia, No. 129, Pietermaai

Es Courant aki ta sali toer dia Sabra.
Su prijs di abonnement ta fl. 2,— pa tres luna, pagá padilanti.
Pa lugarnan foi Curaçao, Bonaire, Aruba, St. Martin (P. H.), St. Eustatius i Saba fl. 10,— pa anja.
Un numero sol fl. 0.15.
Anuncio di 1 te 7 regel f0,50, cada regel mas 7½ cts.

Curaçao, 10 April.

Op Calvarie.

Na den lijdensweg te hebben afgelegd, was Jezus Calvarie genaderd. Op het uur, dat het plechtigste oogenblik aller tijden voorafging was het daar ongewoon druk. Een groote menschenmassa, wanordelijk dooreen wriemelend zonder tucht noch leiding, had zich daar opeengehoopt, door begeerte gedreven het vonnis te zien voltrekken aan den zich noemenden koning der Joden, Christus, den Zoon van God. Zij wisten het, naakt zou Hij worden opgeheven aan het kruis tot spot van hemel en aarde, zóó hadden zij het geëischt op het voorhof van den burcht Antonia. Nog eenige oogenblikken en zij zouden den gehaten Nazareër aan het kruis, waarvan Hij niet meer levend zou afkomen, voor het laatst nog als koning kunnen bespotten.

Rauw klonken de kreten verward dooreen. Het vonnis eischte spoed, geen oogenblik moest verloren worden, Christus mocht eens sterven vóór het einde. Reeds was de rechterhand doorboord en vastgenageld aan den dwarsbalk. Het Goddelijk lichaam wringt zich met onuitsprekelijke smart Nu nog de linkerhand, dan nog de voeten, het werk eischt spoed. En met geweld rukt men aan den linkerarm, maar de verstijfde spieren rekken niet. Meerderen bieden hulp den arm uit-trekkend zooveel als de lengte van het kruis dit eischt. Ein [illegible] de plaats. De puntige nagel wordt midden in de geopende hand geplaatst en een gespierde vuist zwaait de hamer boven de hoofden der beulen uit. De slag jaagt den spijker door het weeke vleesch, en spieren en beenderen splijten open. Nu volgen de slagen zich sneller op, dieper dringt het ijzer in de gescheurde hand tot deze aan het kruis onbeweegbaar is vastgespijkerd. Bloeddruppelen spatten langs alle zijden in het rond en omhoog, bloed teekent den beul, bloed ook verft den grond.

En aan tijgers gelijk die met hun scheur-klauwen gaten slaan in iedere nog gezonde plek van hun prooi, zoo vallen deze dier-menschen aan op Jesus' heilige voeten. De opgetrokken beenen drukken zij neer met krachtige hand, want onbuigzaam zijn de van pijn zich strak-spannende spieren. Eén man alléén mist de noodige kracht de beenen te dwingen zich te strekken lang-uit op den ruwen balk van het kruis. En opnieuw valt de hamer uit de hoogte neder, opnieuw spattert het bloed en de voeten trillen en schok-trekken als de nagel langzaam doordringt in vleesch, been en spieren...... nog eenige forsche slagen en de laatste voorbereiding tot de kruisheffing is voltooid nu het afgebeulde lichaam is vastgelegd. In het Goddelijk vleesch heeft men geslagen als de houwer hakt in ruwen steen. Wreeder is dat lichaam mishandeld en minder geacht dan een stuk vee, dat men opspijlert, eerst nadat het geslacht is. De schoone menschengestalte is misvormd tot een bloedigen vleesch klomp.

Ruw heffen vele handen den knoestigen kruisbalk van den grond. Het kruis zwenkt en zwaait, onwillig over hellend naar alle zijden, tot het neerstampt met doffen plof in een diepe groeve. De geweldige schok scheurde talrijke wonden verder open en een onmenschelijk gekrijsch als uiting van wreeden spot-groet galmt over Calvarië. 't Bloeddorstig volk is eindelijk verzadigd. Daar hangt nu de Gehate, doorwond over geheel zijn lengte, gepijnigd tot in zijn uiterste deelen, zieltogend in allerpijnlijkste smart...... O, dit lot hadden zij al zoo lang Hem toegewenscht. Komt nu maar af, als Gij Gods Zoon zijt!

Juist kondigt de bazuin het negende uur.

Plots valt het duister in, de berg als met rouw omfloersend. Schrik bevangt het volk. Wat spelt die duisternis op middendag? Is het weer een werk van dien gehaten profeet? Dier[illegible]kreten gillen omhoog, [illegible]dringt, en duwt, en trapt, verwenschingen en vloeken warren door[illegible] van den berg, heen naar Jerusalem, verder steeds van die onheilspellende plaats...... en op Calvarië wordt het stiller en stiller en stil, als ook, de laatste kreten der achterste vluchtelingen zijn weggestorven.

Naargeestige somberheid, duisternis fluisterend van ophanden zijnde rampen, huiveringwekkende eenzaamheid, drukkende, bangende stilte...... en nauw hoorbaar tikken bloeddruppelen neer van het negen voet hooge kruis.

En met het toenemen der duisternis teekent zich dat bebloede vale lichaam scherper af tegen zwarte lucht, honderd opzwellende spieren wringen en krommen met geweldige kracht, wijder scheurt wond op wond, rood stroomen bloedstralen neer op dorren grond. Een gruwzaam lijden, en niemand is er om te troosten.

Maar Goddelijke majesteit, hemelsche kalmte en algeheele onderwerping leenen aan dat schoon-droevig gelaat van dien verheven lijder nog hooger beteekenis. Weemoedige trekken om vergeving, brekende oogen om liefde, nedervloeiend bloed tot reiniging der zonde, een afgemarteld lichaam tot zoenoffer, een stervende Godmensch tot overwinning van dood en hel....... O dure losprijs! Jesus in gruwzaam lijden onze troost, stervend ons leven, een Godsmoord, volvoerd door menschen, verlost den mensch.

Maar één lijdt met Hem: Maria vluchtte niet. Zij naderde dichter tot het kruis.

Wel is hare kleeding die van eene arme vrouw, maar haar verschijnen spreekt van verheven waardigheid en van bovenmenschelijke kracht.

Onbewegelijk heeft zij de oogen gericht naar het kruis, en als de menigte der tranen haar dwingt het hoofd af te wenden, dan is dit slechts voor een zéér korte wijl. Want als beminde zij lijden met hemelsche wellust, als was het haar een gemis volheid van smart slechts één seconde te ontberen, hestelt zij zich oogenblikkelijk, onbewegelijk starend op dat gewond lichaam, doorboord tot tellens der beenderen toe.

Wel lijdt zij onbegrijpelijk veel die lange bange uren!

Is het Moederleed, als deze haar kind in onschuld ziet lijden? Het is meer. Moederlijden is en blijft begrijpelijk. Maar hier lijdt Maria, de Moeder Gods, in Haar Goddelijken Zoon, en dát lijden is ondoorgrondelijk geheim en, gelijk hun wederkeerige liefde, mysterie. Maria's moederschap bepaalt hare liefde, hare liefde bepaalt haar lijden en zulk een liefde en zulk een lijden overtreft ten eenenmale ons zwak en beperkt begrip, te veel [illegible] aan het [illegible]

Vermocht soms de moeder-natuur *alléén* naar waarde te beminnen, Dengene. Dien zij niet vermocht te baren tenzij door den H. Geest? Onmogelijk.! Maria's liefde was als haar moederschap van hooger volmaaktheid; en is er niets grootscher, meer belangeloos, hechter, opofferender dan de liefde der moeder, ook deze verzwindt tot gevoelloosheid in vergelijk met Maria's liefde tot haar Kind.

Liefde daarenboven neemt toe, waar zij werkdadig is in zielenadel, trouw en offer. En dit alles heeft Maria volbracht in hooger volmaaktheid, zij de Moeder der schoone liefde.

Ach, wat moet het voor haar een onmenschelijk wreed lijden geweest zijn, zoo getroffen te worden in het kind harer liefde!

Hetgeen God geleden heeft, hetgeen Hij alléén kan lijden, de pijnen der Messiaansche voorspellingen met al haar verschrikkingen, de treurliederen van Jeremias met al hun klachten: zij hebben mijn handen en voeten doorboord, geteld al mijne beenderen, Hij is geslagen met melaatschheid, zondaars doorploegden zijn rug, Hij wendde Zijn gelaat niet af van zijne slaanders, noch zijn koonen van die hem bespuwden...... al deze wreede voorspellingen waren nu pijnlijke werkelijkheden. Christus' lichaam hing daar voor Maria als een geopend boek, waarin zij de vervulling der profetieën kon lezen in gapende wonden, bloedende teekenen, doorboorde ledematen.... Dien Zij beminde met bovennatuurlijke liefde, toonde geen menschelijke gedaante meer.

De profetie door Simeon omtrent haar zelf gedaan, was nu ook vervuld. „Een zwaard van droefheid" doorboorde Haar 't hart. En waar de vrome overlevering ons Maria voorstelt het hart doorstoken door *zeven* zwaarden, daar geeft zij uiting van kinderlijken eerbied voor de veelheid van haar smart, zonder die smart te kunnen bepalen. Hier kastijdt de wrekende Gerechtigheid.

Kind en Moeder lijden beiden voor geheel een wereld. Hemelsche wraak drukt ook op Haar, de Koningin der Martelaren. Noch verlichting, noch troost noch vrede. Zulk een liefde maakt beider lijden één. Eenzelfde smart, éénzelfde bitterheid, éénzelfde verlatenheid. Met Jesus is Maria als uitgestrekt op het kruis, met Jesus staat zij vastgeplant op Calvarië uit liefde tot God en den mensch.

Waarmede Haar te vergelijken? Hoe te troosten, haar de Maagd, de dochter Sions? Groot als eene zee is Hare droefheid. De Heer deed met Haar wat Hem goeddacht. Hij vervulde Zijn woord [illegible] in den aanvang der dagen, verwoestend spaarde Hij niet. Tranen vloeien bij stroomen; nimmer rustend schokt de borst. En de stem van bitterheid werd boven haar vernomen als van Rachel haar kinderen beweenend. Wee, wee, wee mij, mijn zoon, het licht mijner oogen. U baarde ik zonder smart, U bood ik de moederborst, U voedde ik op in de stilte van Nazareth, U aanbiddend bij dag en nacht. Gij, mijn leven, mijn rust, mijn vreugd, mijn genade, mijn liefde, mijn God en al. Mijn Heer en tevens mijn Kind, mijn Schepper, als mensch uit mij geboren, Zoon vóór mij reeds levend. Wat hadt Gij mij altijd lief, mij Uw uitverkoorne van eeuwigheid! Eer de aarde geschapen was, ben ik geschikt geweest, reeds zijnde voor U eer de waterbronnen uitbarstten, spelend voor Uw aanschijn ten alle tijde. En nu...... mijn God, en meest dierbaar kind, nu U zóó zien lijden aan het kruis...... wee, wee, wee mij. Neen, mijn naam is niet Noëmi, de schoone, maar Mara d. i. bitterheid. Gaat allen voorbij, die mij begeert en ziet of er een smart is, groot als mijne smart.

En toch, Maria *stond* onder het kruis.

Wat hield de Moeder staande waar ieder ander zou bezweken zijn? Liefde! Liefde deed haar lijden, maar liefde was ook Haar kracht, vrij als deze was van alle smet, was zij sterker dan de dood.

Droefheid verscheurt haar het hart, maar tot vrijwillig liefde-offer.

En als met het aanhouden van Jesus' lijden de dood steeds meer van nabij dreigt, én verwenschingen der soldaten, tegelijk met pijnlijke smartenkreten van Jezus de stilte plotseling scheuren, én Jezus' afgemarteld lichaam steeds meer zich uitput, daar iedere ademtocht vernieuwing van pijn veroorzaakt, en iedere pijn rust onmogelijk maakt...... dan beheerscht Maria bovenwenschelijke droefheid met bovenaardsche kracht, dan blijft zij de krachtvolle, de al-overwinnende, de *sterke vrouw*.

Wel ontkleurt dat gelaat, verbleekt van smarten, plooien zich om de verbreeden mond, pijnlijk-diepe trekken, wel perst het verengd hart tranen uit de oogen en schokschud snikkend de borst, maar alles wordt beheerscht door onverstoorbare berusting in Gods heiligen wil, dien Zij aanbiddend huldigt in algeheele zelfverloochening.

Zóó is zij sterk voor wreeder scheiding dan ooit de wereld zag.

Jezus door bloedverlies en lijdenswee geheel uitgeput gevoelt de benauwing des doods. Het bebloed-doorwond gelaat tot Zijne Moeder gericht, ziet Hij haar aan. Het is Jezus' laatste vaarwel aan Haar. In Maria's oog schijnt de dof-matte glans van Jezus' stervende blik en als twee spiegels de voorwerpen weerkaatsen, zóó wordt Jezus' smart in Maria, Maria's smart in Jezus geleden en herleden; de liefde door onvermijdelijke scheiding bedreigd, strijdt nu den meest geweldigen strijd.

Dan opent Jezus den Goddelijken mond: „Vrouw, ziedaar Uw Zoon, Zoon, ziedaar Uwe Moeder", dit was Zijn laatste woord tot Haar. En Jesus heeft zijn blikken weder van Haar afgewend tot zijn hemelschen Vader. De Zoon Gods gaat van haar heen en wij hulpbehoevende zondaars werden Maria's kinderen.

Maar wat is voor Maria het leven zonder haar Kind? Wat rest haar nu nog? Kan het geheele menschdom dit eene Kind vervangen? Is er één onder alle menschenkinderen gelijk aan Jesus? O smartelijk verlies, o onherstelbaar verlies!

En kon zij nu ook maar iets teruggeven aan haar Kind, eer Het gaat sterven? Ook dit niet. Alle vertroosting is haar ontzegd. Tot toonbeeld aller tijden zal zij staan onder het kruis tot Jesus' laatsten

Koloniaal Verslag 1907.

Rapport omtrent den aanleg van putten en dammen op het eiland Curaçao.

B. Dammaanleg.

Over het algemeen wordt voldoende zorg aan het onderhoud besteed en ziet men hier en daar zelfs aanzienlijk verzwaarde dammen voor het Gouvernementsdammetje in de plaats treden, maar toch laat het hier en daar te wenschen over, niettegenstaande de herhaalde aanmaningen om beter voor het onderhoud te zorgen.

Den huurders is nu dit jaar aangezegd geworden, dat zij bij niet behoorlijk onderhoud van de dammen van hun huurgronden zullen worden verwijderd en gereedelijk is deze voorwaarde door allen aangenomen.

In voorbereiding van de maatregelen, welke verder waarschijnlijk voor een Gouvernementstoezicht op het onderhoud van alle dammen op het eiland genomen zullen worden, worden zij thans geleidelijk in leggers opgenomen.

Volgens bovenstaande werkwijze zijn thans aangelegd op huurgronden:

- in het 2de district plus minus 750 stuks dammetjes (met een gezamenlijke lengte van plus minus 36 K. M.).
- in het 3de district 61 stuks dammetjes;
- in het 4de district 41 stuks dammetjes;
- in het 5de district 42 stuks dammetjes;

Over het algemeen voldoen deze dammetjes zeer goed (zoo lang als het niet regent! R. A.) en zij hebben reeds aanmerkelijke hoeveelheden water in den grond doen dringen. Gewoonlijk staan zij eene week of minder na de regenbui droog. Door verdamping kan dus hier niet veel schade geleden worden.

Bij de aanhoudende en zware regens van het begin van October van dit jaar, toen op enkele plaatsen buien van 140 m. M. en meer per etmaal vielen, terwijl de bodem reeds totaal doorweekt was door voorafgaande regenbuien, leden deze dammetjes wel vrij groote schade, maar toch bleef zij nagenoeg uitsluitend tot die in het 2de district bepaald, waarschijnlijk een gevolg van de meerdere zorg, welke aan de andere bij de uitvoering was besteed.

Enkele dammetjes zijn aldaar totaal weggespoeld, maar normaal bestaat de doorbraak in eene opening, welke weder met een dag werkens kon worden gerepareerd. Volgens opgave van den districtmeester werden in het 2de district totaal 120 dammetjes beschadigd, dat is dus 16%. hetgeen, in aanmerking genomen dat de zware proef, welke zij te doorstaan hadden, algemeen als onbekend voor Curaçao wordt erkend, dus mag de geleden schade niet als onrustbarend worden gequalificeerd. Daarbij komt nog, dat vele der doorbraken een gevolg van slecht of niet behoorlijk onderhoud zijn; een oorzaak, welke men in het vervolg door strenger toezicht op de aangelegde dammen kan voorkomen, terwijl de voorgenomen verandering in werkwijze voor 1907 (zie later) afdoende verbetering zal brengen

Wat nu eindelijk den damaanleg op de plantages aangaat, aanvankelijk was de animo der planters voor de zoogenaamde gouvernementsdammen niet bijster groot, zoodat om de zaak eenigszins vlottend te maken hier en daar niet volstaan kon worden met een subsidie van een gedeelte van de voor het werk noodig geraamde som, maar deze voor het volle bedrag moest worden uitgekeerd.

Er meldden zich naar aanleiding van de gedane oproeping slechts zes eigenaars aan, met wie een contract omtrent den damaanleg gesloten kon worden. Twee aanvragen moesten worden afgewezen, omdat de aangevraagde werken te groote geldsommen vereischten en het voorloopig niet in de bedoeling lag om zulke groote werken te ondernemen.

De daarop volgende jaren was het aantal binnenkomende aanvragen evenwel zoo groot, dat telkens extra gelden voor damaanleg moesten worden aangevraagd.

Deze fondsen werden evenwel door verschillende omstandigheden verleden jaar en ook dit jaar te laat disponibel gesteld om geheel en al voor het, doel, waarvoor zij aangevraagd waren, te kunnen worden verwerkt en in vele gevallen kon daardoor de voorbereide damaanleg of niet of slechts gedeeltelijk plaats hebben.

Tevens was deze late disponibelstelling indirect oorzaak, dat vele dammen slechts enkele dagen gereed waren gekomen, toen zij weerstand moesten bieden aan den zwaren vuurproef van October jl. Dat enkele aarden dammen daaronder bezweken mag dus geene verwondering baren.

In het algemeen kan gezegd worden, dat deze dammen op de plantages door de aldaar bij zware buien passeerende hoeveelheid water, van veel zwaardere afmetingen moesten zijn, dan die op de huurgronden. Gewoonlijk bestaan zij uit een aarden dam met gemetselde steenen hoofden, terwijl aan de uiteinden in het harde gruis overlaten van voldoende breedte worden uitgegraven.

De bovenbreedte van de dammen varieert, naar gelang van de qualiteit van het beschikbare materiaal en van de hoogte, van 0,9 tot 1,5 M. en de taluds worden onder eene helling van 1 : 2 opgezet.

Als regel wordt de dam na voltooiing door een laag harde gruis bedekt, ten einde afspoeling te voorkomen.

Bijzondere zorg moet worden besteed aan het uitgraven van het zand, voorkomende in de door den dam af te sluiten rooien.

In verband met den slechten ondergrond en het slechte materiaal,

snik, als de verpersoonlijking der Christelijke moedersmart. Toen Hagar, de moeder Ismaels, begreep, dat haar kind zou gaan sterven, ging zij heen, wendde het hoofd af, opdat zij haar zoon alsdan niet zoude zien.

Maria bleef. Zij kon niet heengaan. Liefde overwon in haar alles en hechtte haar vast aan het kruis; vast als een rank aan den wijnstok.

Het was omtrent het derde uur. En met luider stemme klinkt Jesus' woord over de heuvelen. „Het is volbracht", „Vader, in Uwe handen beveel ik mijnen geest." Jesus neigt het hoofd en sterft.

De Godmensch heeft het offer volbracht.

En Maria deemoedig het hoofd buigend dekt zich het gelaat met beide handen, aanbiddend Gods heiligen wil, die haar een zoon heeft gegeven en hem haar heeft ontnomen om hem te schenken aan allen, die in hem gelooven.

Zijn naam zij geprezen in eeuwigheid. Zijn wil geschiede op aarde als in den Hemel!

P. fr. AMBR. KUIJPERS.

DE NIEUWE BEGROOTING.

Aruba.

De Districtmeesters.

Op de Begrooting 1906 stond nog uitgetrokken de kapitale som van 50 GULDEN VOOR VIER districtmeesters, plus een wijk- en rooimeester.

Traktement was dit geld niet.

Ook geen toelage.

De vier districtmeesters ontvingen GEEN CENT vergoeding voor hun werk, zij moesten alles maar gratis verrichten.

Die vijftig gulden werd, f 10 per hoofd, onder hen verdeeld voor bureelbehoeften.

Denk nu niet, dat zij die tien gulden zoo maar in eens konden opstrijken. O, neen! Iedere maand trokken zij per ezel naar Oranjestad om daar in ontvangst te nemen de somma van 83 en een halve cent. Zoo zij als hoofd van hun district, het aan hun waardigheid verplicht rekenden om per ezel den tocht naar de stad te moeten verrichten, kwam hun de ezel nog duurder te staan dan aan het Gouvernement de districtmeester.

Zoo stonden de zaken tot verleden najaar; toen werd *één* districtmeester aangesteld over het geheele eiland.

Op de Begrooting voor 1907 stond uitgetrokken *als toelage aan een districtmeester van het 2e. 3e en 4e district* f 600.

In den toelichtenden staat lezen wij:

„In het belang van de, buiten de bijna geheel in 't westen van Aruba gelegen hoofdplaats Oranjestad wonende, bevolking wordt voorgesteld een districtmeester voor het 3e, 4e. en 5e. district, die zijn zetel op een gunstig gelegen plaats zal moeten vestigen, aan te wijzen. Aan dezen beambte zullen de functiën van hulpambtenaar van den burgerlijken stand worden opgedragen, terwijl hem ook de dienst van de postspaarbank in zijn gebied zal kunnen worden toevertrouwd. In beide opzichten zal het belang der buitenbevolking zeer worden gebaat.

De districtmeester zal overigens ook in het algemeen belang werkzaam zijn door toezicht te houden op het domein in het algemeen en de uitgegeven landsgronden in het bijzonder. Voor zijne bezoldiging wordt de som van f 600.— aangevraagd, voor welke som de gezaghebber van meening is een geschikt persoon voor de uitoefening van gemelde functiën te kunnen aanwijzen.

Door deze aanwijzing zal de post van f 50.— voor toelagen aan districtmeesters en een wijk- en rooimeester kunnen vervallen. Die som wordt aan genoemde titularissen (f 10.— per hoofd) voor bureelbehoeften uitbetaald: de districtmeester zal dan zijne kantoorbenoodigdheden aan het Bestuur in rekening kunnen brengen."

De nieuwe begrooting, die voor het jaar 1909, stelt voor deze toelage van f 600 te verhoogen tot 800 en daarbij nog als fouragegeld te voegen f 180.

Deze alleszins billijke verhooging wordt op de volgende wijze door het Bestuur toegelicht:

„Het komt in verband met de velerlei en belangrijke werkzaamheden, aan den titularis opgedragen, billijk en gewenscht voor de toelage van den districtmeester van het 2de, 3de en 4de district gelijk te stellen met dien van zijn bezoldigden ambtgenoot op Bonaire, terwijl het ook billijk is den titularis eene vergoeding voor fouragegeld toe te staan, aangezien hij zijne voornaamste bezigheden niet kan verrichten zonder zich te verplaatsen en daartoe de beschikking over een rijdier noodig heeft."

Een ieder zal deze verhooging volkomen billijken, daarom zal geen der leden van den Kolonialen Raad zich tegen deze verhooging kanten, daar zijn wij zeker van.

Te weinig echter met de plaatselijke toestanden bekend, weten wij niet, of slechts één districtmeester voor het geheele eiland wel voldoende is. De buitendistricten van Aruba tellen ± 6000 zielen.

Het Bestuur schijnt, wat de districtmeesters betreft, op de eilanden Aruba en Bonaire, gedeeltelijk eenzelfde richting in te willen slaan, als hier op Curaçao.

Overmatige arbeid bij al te groote uitgestrektheid der districten.

Maar, wat voor de districtmeesters op de eilanden niet hetzelfde is? De billijke vergoeding voor dezen zoo uiterst zwaren arbeid.

Bestaat er dan zoo ontzettend groot verschil in werkzaamheden tusschen de districtmeesters van Curaçao en die der eilanden, dat men hun respectievelijke toelagen zelfs niet met elkander kan gaan vergelijken? Waar blijft nu de gelijkstelling met de Gezaghebbers? En toch hoeveel reeds is de toestand in weinig tijds veranderd! Twee jaar geleden TOTAAL NIETS; alleen 10 Gld. voor schrijfbehoeften, en nu 800 Gld. toelage, plus 180 Gld. fouragegeld.

De tegenstelling van het districtmeesterschap op de eilanden met hetzelfde ambt op Curaçao zou al te schreeuwend geweest zijn.

Moet men niet tot de redelijke gevolgtrekking komen, dat deze betrekking óf hier te hoog werd opgevoerd, óf op de eilanden al te zeer werd verwaarloosd.

Maar wat voor reden kan er bestaan, aan de Districtmeesters op Curaçao geen kleine toelagen, maar hooge traktementen met het recht op pensioen toe te kennen, terwijl dezelfde functionarissen op de eilanden nu eindelijk, na zooveel jaren voor niets gewerkt te hebben, zich veel geringer tegemoetkoming zien toegewezen? Wat heeft de Districtmeester hier meer te doen dan op de eilanden? Eenzelfde, misschien nog grooter aantal bewoners zijner districten, dezelfde, zoo niet grootere afstanden, dezelfde werkzaamheden, op Bonaire nog vermeerderd met geheel bijzonder toezicht op de dividivicultuur.

Waarom dus niet denzelfden regel gevolgd voor allen? De hooge traktementen van Curaçao, hoog met betrekking tot onze financieele draagkracht, kunnen niet nog vermenigvuldigd worden met het aantal districtmeesters op de eilanden. De dienstdoende functionarissen op Aruba en Bonaire worden volkomen geschikt bevonden. Welnu, vermeerder die toelagen zoo, dat zij een fatsoenlijk bestaan verschaffen, vermeerder het aantal districten, zoodat het werk minder wordt en laat dergelijke, geschikte personen ook op Curaçao dienst doen; zij zullen het goed doen voor veel minder geld.

In bovenstaande beschouwingen hebben wij weer gegeven de meening van sommige planters op Curaçao naar aanleiding van de bekende quaestie over de districtverdeeling op ons hoofdeiland.

Meer licht.

„Voor de straatverlichting wordt f 500.— meer aangevraagd, omdat het toegestaan crediet van f 500.— onvoldoende is. Ten einde eene goede straatverlichting, die noodig wordt geacht ook ter bevordering van de openbare orde en zedelijkheid, en die bovendien in het belang van den fiscus zal blijken te zijn, aangezien het clandestien binnenbrengen van goederen daardoor bemoeilijkt zal worden, zal het noodig zijn het aantal lantarens te vermeerderen."

Aruba krijgt nu zeker een paar zoeklichten, die de kusten van het eiland rondom bestrijken.

Maar, al blijven die zoeklichten zoek, wij verheugen er ons toch over, dat er daar weder meer licht kwam in de duisternis.

De Haven.

„Blijkens een zeer onlangs ontvangen voorstel wenscht men op Aruba de havenquaestie aldaar op andere wijze tot een einde te brengen, dan aanvankelijk werd voorgesteld.

In de begrooting voor het loopend jaar is een crediet van f 7,500.— verleend tot verlenging van den gouvernements-steiger; echter is alsnog, uit den aard der zaak, geen aanvang daarmede gemaakt kunnen worden.

Daar het voorstel eerst in het begin van Februari hier ontvangen werd, is, zooals van zelf spreekt, geene beslissing daarin genomen kunnen worden, er moet nog worden onderzocht, welk plan het best aan het doel zal beantwoorden. Op grond hiervan heeft ondergeteekende gemeend thans te moeten volstaan met het opnemen van een memoriepost, als in den tekst omschreven,— in de verwachting, dat een uitgewerkt voorstel eerlang aan de goedkeuring van den Raad zal kunnen worden onderworpen."

Met voldoening zal men op Aruba vernemen, dat bereids door den Gouverneur verschillende personen werden benoemd tot een commissie om de havenquaestie te bestudeeren. Hopen wij, dat het deze commissie moge gelukken de zaak spoedig tot een bevredigende oplossing te brengen.

Bandeloosheid der Jeugd.

Men hoort hier wel eens klagen over de verregaande, tuchtelooze bandeloosheid der Curaçaosche jeugd, welke losbandigheid dan, volgens deze klagers, te wijten zou zijn aan het R. K. Bijzonder Onderwijs.

Dat het hier op Curaçao nog zoo heel erg niet is, en volstrekt niet iets specifiek Curaçaosch, noch een wrange vrucht van het R. K. B. Onderwijs, daarvan kan men zich voortdurend overtuigen als men wekelijks de berichten uit de Europeesche, beschaafde wereld leest.

Toevallig vernamen wij dezer dagen uit de Nederlandsche Couranten, dat het Algemeen Nederlandsch Verbond zich aan het hoofd gesteld heeft van onderscheidene vereenigingen om middelen te overwegen, die er toe leiden kunnen om deze algemeene baldadigheid der Hollandsche jeugd tegen te gaan.

In Nederland, het kalme, bedaarde, en zeer beschaafde Nederland is deze kwaal der jeugd zoo algemeen, dat allerwegen plaatselijke vereenigingen zich opmaken om zich te vereenigen met het A. N. V. opdat de bandelooze jeugd wat meer beteugeld worde.

Deze bandeloosheid treft men niet slechts aan bij jongere kinderen uit de lagere volksklasse, volstrekt niet. ook de leerlingen van Handels- of Hoogere Burger-School gaan aan hetzelfde euvel mank.

Men ziet reeds, dat het ook niet uitsluitend bij scholieren der Bijzondere Scholen gevonden wordt. Het is, helaas, een verkeerde neiging, welke algemeen bij de tegenwoordige jeugd wordt waargenomen.

In het hartje van ons land, in de Hoofdstad des Rijks, in de wereldstad Amsterdam schijnt het nog vrij wat erger toe te gaan dan hier op Curaçao.

Hier ziet men Heeren en Dames heel kalm door de straten rijd[en], geen straatbengel denkt er aan d[e] ruiters lastig te vallen.

Maar lees nu eens, wat in Amste[r]dam gebeurt, en gij zult wat mind[er] afgeven op onze Curaçaosche to[e]standen en U meer dankbaar gestem[d] gevoelen voor den beschavenden i[n]vloed van het R. K. Bijzonder Onde[r]wijs, waaraan het bijna uitsluite[nd] is overgelaten, de lagere volksklas[se] te veredelen en te beschaven.

„Een der redacteuren van het „A[l]gen. Handelsblad" werd door lu[i]tenant Blokhuis, van het 1e re[giment] huzaren uitgenoodigd een oefening[s]ritje door de Amsterdamsche strat[en] mede te maken.

Te zamen met luitenant Blokhu[is] bestudeerde de redacteur den pla[t]tegrond van Amsterdam om ee[n] buurt uit te vinden waar de meest[e] openbare scholen gelegen zijn. Buur[t] Y. Y. was wel de mooiste buurt, di[e] ze kiezen konden. Bijna in iede[re] straat, die zij passeeren zouden, ee[n] openbare school, in sommige zel[fs] twee.

Hoort nu hier naar de ervari[n]gen van den redacteur, die 't waagd[e] de officieren te vergezellen:

Een paar dagen later belde luit[.] Blokhuis me op:

„Hallo! Als u de fiets nou maa[r] in orde wilt maken. Half twee precies opstijgen aan de kazerne."

— „Present luitenant, ik zal e[r] zijn."

En toen ik de kazerne inreed za[]ten de officieren, een twaalftal, reed[s] in den zadel.

— „U zult eens wat zien!" voor[]spelden ze mij, „de meeste mensche[n] weten niet waaraan een officier t[e] paard hier in Amsterdam is bloo[t]gesteld. We zijn gewoonweg vogel[]vrij verklaard. En 't zijn niet d[e] schoolkinderen alleen. Als de men[]schen hier maar een paar ruiter[s] zien — de politie natuurlijk uitgeslo[]len, daar zijn zij bang voor — di[e] in draf door een straat rijden, da[n] weten ze van dolheid niet wat z[e] doen zullen."

— „We zijn blij, dat er eens iet[s] over geschreven wordt," merkte ee[n] ander op, „'t is treurig, dat er hie[r] zoo weinig aan gedaan wordt. Ver[]leden week is er in de Utrechtsch[e] straat nog een ongeluk gebeurd. Een kwajongen raakte een van de paarden met een keisteen tegen het hoofd, het dier werd wild en de officier kwam te vallen. Gelukkig maar, dat het zoo goed is afgeloopen. En 's winters is het nog gevaarlijker, om dat dan de paarden zoo weinig buiten komen en natuurlijk in de drukte veel onrustiger zijn. Maar u zult straks zelf kunnen oordeelen"

Intusschen waren de manege-deuren wijd opengezet en de dertien officieren reden twee aan twee onder geleide van luitenant Blokhuis naar buiten. Toen ze nauwelijks een halve minuut op straat waren, begon het spektakel al. Een jongen van naar schatting twaalf of dertien jaar begon plotseling te schreeuwen alsof hij een pak slaag van vader onderging, vloog van de trottoir weg en galoppeerde met dolle sprongen naar het achterste paard, dat hij aan den staart probeerde te trekken. Maar de officier wendde zich dreigend om en de kwajongen zorg-

---

wat gewoonlijk voor de aarden dam men beschikbaar is, kan men wel als regel aannemen, dat de maximum waterkeering nimmer meer dan 1,70 M moet bedragen.

Maken plaatselijk diep uitgespoelde rooien soms eene grootere waterkeering daar gewenscht, dan dient men daarin te voorzien door het aanbrengen van steenen voeten, bestaande uit onbekapte breuksteen, waarvan de voegen met klei zijn opgevuld, of wel gemetselde steunmuurtjes.

Eindelijk dient veel zorg besteed te worden aan het goed aanstampen van de aarde, hetgeen in zeer dunne lagen moet geschieden. Het in elkaar laten trappen van den grond door bij het werk passeerende werklieden, hetzij met of zonder kruiwagens, is wel een krachtig hulpmiddel om hierin gedeeltelijk te voorzien, maar het aanstampen met zware stampers werkende moet steeds zoogenaamd over den kop gewerkt worden.

De omgewerkte grond vormt in den drogen tijd, wanneer de dammen gemaakt worden eene zoo zeer onsamenhangende massa, dat aan het aanstampen nimmer te veel zorg besteed kan worden,

Eindelijk dient er op gelet te worden, dat de humus en klei houdende lagen, als zijnde het meest waterkeerend van het beschikbare materiaal in het lichaam van den dam tot een kern moeten verwerkt worden.

Is slechts weinig waterkeerend materiaal disponibel dan kan het zijn voordeel hebben om die waterkeerende massa in eene behoorlijk dikke laag (minstens 0,5 M. dik) aan de waterkeerende zijde van den dam aan te brengen.

Boomen die door het aanhoudend heen en weer bewegen, ten gevolge van den wind, de vastheid van den dam ondermijnen, mogen niet in het lichaam van den dam of in de onmiddellijke nabijheid daarvan voorkomen.

Afkabbeling, ten gevolge van golfslag bij zware aanhoudende winden komt soms voor, maar kan voldoende door eene laag van harde gruis vermeden worden. Eene steenbekleeding zou zeker beter aan het doel beantwoorden, maar komt gewoonlijk te duur te staan.

Het beplanten van den dam met gras is zeer wenschelijk om afspoeling te voorkomen. Het is evenwel een bepaald vereischte, dat de daarvoor te gebruiken grassoort weerstand kan bieden aan lange droogte. Bahamagras zou misschien wel het beste voldoen.

Wenschelijk is het ook om proeven te nemen of de bellisima (een soort van klimplant), die aan de sterkste droogte weerstand schijnt te bieden, niet voldoet.

De meeste aarden dammen breken, bij het bezit van voldoende overlaten, door het doorsiepelen van het water op de plaats van de hoogste waterkeering. De voet van den dam wordt aan de tegenover liggende buitenzijde week, deze voet van den dam zakt daardoor weg, waarvan eene inzakking van den dam daar ter plaatse een gevolg is en neemt men niet onmiddelijk maatregelen om deze zakking aan te vullen en tevens den doorweekten voet met steenen of aangestampte klei enz. te steunen, dan zijn overstrooming en breken van den dam een onvermijdelijk iets.

Aangezien gebreken aan een zelfs met de meeste zorg gemaakten aarden dam kunnen ontstaan, is niet alleen een goed onderhoud bepaald noodzakelijk, maar men moet ook de voorzorg nemen om op het oogenblik, dat de dammen volloopen of veel op hun verantwoording krijgen, deze door een wacht te doen bewaken en te zorgen een ploeg werkvolk gereed te hebben om in mogelijke gebreken te voorzien.

De overlaten moeten natuurlijk eene voldoende capaciteit hebben om de grootst te verwachten hoeveelheid water een doortocht te laten en het is niet altijd mogelijk en dikwijls te kostbaar om deze door eene uitgraving in het harde gruis te verkrijgen. In die gevallen is eene bemetseling van de overlaten noodzakelijk, waarbij dan in algemeenen zin gesproken een gemetseld stort-bed van voldoende breedte niet mag ontbreken.

In verband met de bovenstaande aangegeven constructie, waarbij de overlaten aan de uiteinden komen, ontstaan er bij het werken van de overlaten gewoonlijk benedendams twee stroomen of stroompjes, die het buitentalud aan den voet aantasten.

Hiertegen moeten maatregelen genomen worden, die verschillend van aard kunnen zijn, maar gewoonlijk is het voldoende die taluds aldaar door eenige groote met zorg opgestapelde steenen te beschermen.

Aangezien het tegenhouden van het water, om het daardoor te dwingen in den bodem te trekken, hoofddoel is, worden in het algemeen geene sluizen aangebracht. Deze verhoogen, in verband met het hoofddoel, slechts onnoodig de aanlegkosten van den dam en bevorderen bovendien het nutteloos doen wegloopen van water. Om plantterrein disponibel te krijgen zou men nl. geneigd kunnen zijn om het water weg te laten loopen en niet te doen dienen om den grondwaterstand te verhoogen. Mocht men het water voor besproeiing van beneden den dam gelegen terreinen willen gebruiken dan bestaan daarvoor andere eenvoudige middelen.

Maken bovendien latere omstandigheden een sluisje gewenscht, dan kan dit nog steeds bijna met dezelfde kosten als bij den aanleg van den dam gemaakt worden.

Als regel moet dus gelden, dat het terrein achter den dam als reservoir wordt beschouwd en alleen bij het intreden van het droge seizoen als plantterrein kan worden benut, daarbij een verdrinken van het geplante risqueerende.

Mais met den top boven water blijvende verdrinkt niet en dividiviboomen kunnen het zeer lang in een waterplas uithouden. Alleen vruchtboomen schijnen daar slecht tegen te kunnen en daarom moeten deze in het algemeen niet achter dammen geplant worden.

Als metselmateriaal wordt nu uitsluitend gebruik gemaakt van breuksteen met eene specie van een deel Portland cement op een deel kalk en zeven deelen zand, (zoo noodig door wassching gezuiverd van zoutdeelen), welke metselspecie in verband met den korten tijd dien het metselwerk slechts aan water is blootgesteld, en de aangebrachte bepleistering van een deel Portland cement op twee deelen zand, uitstekend voldoet. Ook zou tras voor deze werken in aanmerking kunnen komen, maar de onbetrouwbare qualiteit heeft daar voorloopig van doen af zien.

Het heeft ondergeteekende heel wat moeite gekost om bovenbedoeld metselwerk in de plaats te doen treden van het hier gebruikelijke metselwerk in breuksteen met klei (of mergel) met wat kalk en eene bepleistering met kalk en zand. Men vreesde zoozeer de duurte van de door mij noodig geachte werkwijze, dat het eerste jaar geen enkel planter tot het gebruik ervan voor den door mij ruim berekenden prijs was te bewegen. Thans zijn deze moeilijkheden overwonnen en een ieder maakt nu de dammen tegen de ramingssom, waarbij f 0,25 per M³. grondverzet en f 10 á f 13 per M3. metselwerk (waaronder begrepen bepleistering enz). als grondslag van de berekening is aangenomen.

Als vaste regel geldt nu ook, dat van de ramingssom een derde gedeelte door den eigenaar wordt bijgedragen, welk derde gedeelte zoo noodig door hem tegen waarborgstelling en tegen 4% rente per jaar als voorschot uit de koloniale kas kan worden ontvangen.

De verbazend groote hoeveelheid passeerend water maakt het soms ook noodig enkele dammen geheel uit metselwerk te doen samenstellen, maar natuurlijk behoort dit tot de uitzonderingen. Overlaten van zeventig Meter breed en 1 Meter hoog in aarden dammen zijn evenwel ook reeds hier en daar noodig geweest.

(*Wordt vervolgd.*)

le op eerbiedigen afstand te blijven de colonne volgend tot bij de brug voor het Weesperpoort–station, schellend en fluitend zonder ophouden. zijn voorbeeld vond navolging. In de Mauritsstraat sloten zich zeker wel een twintigtal straatjongens achter de ruiters aan, die nog steeds tapvoets reden, en onder onophoudelijk gefluit en gesis, afgewisseld door het bekende half-jankende geluid, dat voor het opjagen van paarden klassiek geworden is, een zeer ongewenscht geleide vormden, wat den lachtlust opwekte der „volwassen" voorbijgangers, die stilstonden en meermalen den officieren eenige spottende opmerkingen nariepen.

In de Ruyschstraat werd „draf" gecommandeerd.

Dat gaf me een opschudding.

Van alle zijden renden de menschen toe, de straatjeugd natuurlijk vooraan en het gillend en fluitend gezelschap bracht ons tot op de nieuwe Amstelbrug, waar het drukke tramverkeer „stap" noodzakelijk maakte en het even rustiger werd. Maar midden op de brug lieten twee opgeschoten jongens van ongeveer twintig jaar hun comisch talent bewonderen. Zij sprongen als circusclowns met harlekijnsgezichten rond, allerlei nonsens uitkramend en met de armen zwaaiend, wat een zoo allerzotsten indruk maakte, dat de officieren zich niet meer goed konden houden en in een hartelijk gelach uitbarstten.

Op de Amstelbrug werd de draf er weer ingezet. Het vrijwillig escorte rende weer mee, en toen we links om de 2e Jan v. d. Heydenstraat inzwenkten, begon de klucht eerst goed. Daar was de eerste O. S. die we op den plattegrond ontdekt hadden. In de nabijheid van de school speelden zeker wel een zestig jongens en meisjes en nauwelijks hadden ze ons den hoek om zien komen of of het spel werd gestaakt, en in drommen renden zij ons te gemoet Ik hield het oog op de paarden en bleef in de achterhoede rijden. Als bij afspraak werd het oorverdoovend concert ingezet en ik bewonder de rijkunst van deze officieren, die onmiddellijk hun paarden zoo goed in bedwang hadden, dat slechts enkele een zenuwachtigen zijsprong maakten. De kinderen gilden zoo hevig en zoo onophoudelijk, dat we ons in stomme verwondering afvroegen, waar ze al dat geluid van daan haalden en tegen de hooge huizen in deze nauwe straat weerkaatste het geheel tot een zoo geweldige symphonie, dat zelfs het stampen **van de zes en vijftig paardehoeven op de straatsteenen nauwelijks meer** hoorbaar was.

In de 1e Sweelinckstraat en de Gerard Doustraat, waar we drie scholen bijeen vonden, werd het nog een graadje erger. Kinderen, die nauwelijks praten kunnen, zetten hun mondjes wijd open en gilden zooals alleen kleine kinderen gillen kunnen. De meisjes deden voor de jongens niet onder, zwaaiden met zakdoeken, boekentasschen en alles wat zij onder haar bereik hadden; renden voor en tusschen de paarden; wat erger is, gooiden naar de verontruste dieren met kastanjes, steenen, jassen, petten, straatvuil, houtjes, stokken en alles wat maar voor projectiel dienst kon doen. En herhaaldelijk steigerden de paarden wild op, deden zijsprongen in de richting van het overmoedige grut, dat even verschrikt op zij vloog, om onmiddelijk daarna met nieuwe hevigheid aan het concert deel te nemen.

Voor twee van de drie scholen, die we daar aantroffen — ik zal een nadere aanduiding achterwege laten— stonden enkele onderwijzers glimlachend de vertooning aan te zien; en voor de derde had een agent post gevat, die even aansloeg voor dit millitair bezoek en zich verder met het kinderoproer niet bemoeide!

Op de Stadhouderskade hadden we een oogenblik van rust.

— „Hoe vindt u het?"

— Allertreurigst. Ik geef eerlijk toe, dat ik zóóiets niet verwacht had."

—„En toch verklaar ik u, dat het vandaag nog tamelijk rustig is. We hebben het vaak nog heel wat zwaarder te verantwoorden.

Op dat oogenblik ging het weer in draf door de Ferdinand Bolstraat, de 1e Jan v. d. Heydenstraat in. Twee scholen dicht bij elkaar. Precies dezelfde treurige vertooning. Ik reed eenige meters achter de colonne en volgde met belangstelling de gevaarlijke toeren van de lieve schooljeugd. Een brutaal jongske, dat al heftig had loopen schelden tegen den achtersten officier, die alleen reed nam plots een handvol steenen uit zijn zak — Hildebrand had gelijk, toen hij schreef, dat die zakken altijd vol zitten! — en gooide het paard tegen buik en achterbeenen. Een oogenblik dacht ik dat het mis zou loopen. Het dier schrikte, sprong op zij en had haast een anderen bengel geraakt, die gelukkig achterover viel met de beenen in de lucht en daardoor aan het gevaar ontkwam.

Op den hoek van het Sarphatipark werd ik in de gelegenheid gesteld om ook de „volwassen kwajongens" aan het werk te zien. Een paar bakkersknechts en boodschaploopers lieten hunne karren ratelen door den steunpoot over de keien te duwen, waardoor een helsch lawaai outstond, dat volkomen paste bij het orkest, waarop jong Amsterdam ons vergastte.

Toen de spelende jeugd in het Sarphatipark ons in de gaten had, rende zij van alle zijden toe; steenen werden over het ijzeren hek naar de paarden geworpen en menig welgemikt schot deed de kalme dieren opschrikken.

Het ergste zou echter nog komen In de Van Ostadestraat, waar liefst vier openbare lagere scholen bijeen liggen, en bovendien nog twee in de naburige Rustenburgerstraat, nam het lawaai zulke afmetingen aan, dat luit. Blokhuis „stap" commandeerde om levensgevaarlijke incidenten te voorkomen. Jong en oud werkte daar samen om het kabaal te vergeren. Het regende scheldwoorden en verwenschingen, het gejoel, gefluit, gesis, gegil was zoo hevig, dat de menschen uit de naburige straten kwamen aansnellen, een oproer vermoedend.

— „Wat zou een vreemdeling hiervan wel zeggen?" vroeg luit. Blokhuis, „zou hij niet minstens denken, dat de staat van beleg is afgekondigd?

Te midden van dat oproer stond alweer een politieagent, voor de scholen alweer onderwijzers!

Ik heb dienzelfden weg eenige dagen later gemaakt met een colonne cavaleristen, die jonge en zeer schuwe paarden afreden, die natuurlijk nog veel minder rustig waren tegenover dit helsch kabaal; toen heb ik in de Van Ostadestraat één onderwijzer opgemerkt, die een der talooze schreeuwers bij het oor greep en naar binnen stuurde, en één politieagent in de Ferdinand Bol, die beproefde de kinderen uiteen te jagen. De groote meerderheid bleef er volkomen kalm en glimlachend onder.

Toen we in de Roelof-Hartstraat aankwamen sloeg het 2 uur; de scholen waren begonnen.

Een paar dagen later maakte ik opnieuw dezen tocht mede, thans in omgekeerde volgorde en even na 12 uur. Het resultaat was hetzelfde. De Van Ostadestraat was opnieuw het culminatiepunt.

Wie er belang in stelt, kan ik de**ze expeditie aanraden; de officiereninstructeurs zullen ongetwijfeld gaarne** bereid zijn heeren Raadsleden, politie-autoriteiten, onderwijzers, enz. tot gids te verstrekken.

Zij zullen van die expeditie terugkeeren met een gevoel van schaamte over het gebrek aan discipline in onze straatjeugd en de laksche houding door de politie daartegen aangenomen.

Het is tienmaal erger dan men denken zou, in onze schoone Amstelstad.

La Cura de la Tuberculosis

Aire fresco á todas horas del día y de la noche, Alimentación nutritiva y abundante, Descanso físico y mental y el Uso continuado de la Emulsión de Scott, constituyen el tratamiento higiénico moderno de esta enfermedad.

Un tísico que come mucho y con frecuencia y digiere bien, tiene asegurado su restablecimiento, por lo que es de muchísima importancia el mantener el estómago en buenes condiciones.

Debe evitarse, por lo tanto, el uso de alimentos dañinos y sobre todo de medicinas irritantes como las emulsiones con creosota ó guayacol que muy á menudo inflaman el estómago y los riñones, causan evacuaciones intestinales, detienen la nutrición del enfermo y dificultan su curación.

Es por ser un alimento concentrado y sano, perfectamente asimilable y eminentemente nutritivo y que no contiene substancias irritantes que los médicos consideran la Emulsión de Scott como el factor más importante en el tratamiento de la tisis.

Sin esta Marca Ninguna es Legítima.

Exíjase siempre la Legítima

Emulsión de Scott

Nieuwsberichten.

Curaçao.

Kerkelijke Berichten.

Het was Dinsdag ll. 25 jaar geleden, dat de Zeereerw. Pastoor Willems in onze Kolonie kwam om zich aan het R. K. Missiewerk te wijden.

In die lange jaren heeft Pastoor Willems veel gewerkt voor het heil der zielen en Gods meerdere eer en glorie. Meerdere jaren was ZZ.Eerw. Overste der Eerw. Paters Dominikanen in de Kolonie Curaçao en fungeerde herhaaldelijk, bij afwezigheid van den Bisschop, als Provicaris–Apostolicus.

Een heerlijke verluchting van zijn echt Priesterlijken arbeid kan men herhaaldelijk bewonderen op de eerste Vrijdagen van iedere maand; de devotie tot het H. Hart bloeit onder zijn bestuur in de Parochie van St. Anna op buitengewone wijze, maar een geheel bizondere illustratie van zijn apostolischen geest zagen wij ll. Zondag toen ± 400 mannen naderden tot de H. Tafel. De Generale Communie voor mannen dankt haar onstaan aan het initiatief van Pastoor Willems.

Moge de Hemel nog lange jaren ZZEerw. zegenen en hem kracht geven nog veel goeds tot stand te brengen om het echt katholieke leven onder onze bevolking te versterken en te doen bloeien telkens met meer luister en kracht.

De „Gelderland."

Dezer dagen kan onze kruiser hier weder worden verwacht. De *Gelderland* is niet naar Haiti gegaan waar het weer aan het woelen is, maar zal na schietoefeningen op Aruba gehouden te hebben, in onze haven terugkeeren.

A. N. V.

Bestuursvergadering op Donderdag 9 April 1908 des avonds ten 7½ uur ten huize van den Secretaris.

Tegenwoordig 5 leden. Afwezig de Heeren H. J. Th. Boomgaart, H. P. de Vries, M. C. Henriquez en Ed. S. Lansberg.

De vergadering wordt geleid door den Onder-Voorzitter, den Heer J. C. Wahlen.

De Onder-Voorzitter opent de vergadering en betuigt zijn grooten spijt, dat de Voorzitter door eene ernstige ziekte zijner echtgenoote hedenavond niet aanwezig kan zijn. ZWEW. spreekt zijn beste wenschen uit voor het herstel van Mevrouw Boomgaart.

Vervolgens worden de notulen der vorige bestuursvergadering voorgelezen en goedgekeurd, waarna de ingekomen stukken worden behandeld.

1. Rapport omtrent de vorderingen en het gedrag van den jongeling Neptali Henriquez over het eerste kwartaal 1908.

2. Idem van de jongelieden Frans en Hendrik Krijt.

3. Idem van den jongeling Sintiago.

4. Brief van den Heer B. T. Henriquez van Aruba, waarbij ZEd. den Heer H. J. Schreuder benoemt tot gevolmachtigde ten einde in de plaats van den Heer B. G. Dussel toezicht te houden op zijn zoon Neptali.

5. Verzoek van den Heer B. F. Henriquez om de verleende tegemoetmoetkoming aan zijn zoon Neptali over het jaar 1 Juli 1907—1908 voor den tijd van één jaar te willen bebestendigen.

6. Idem van den Heer C. J. Krijt ten opzichte van zijn zoons Hendrik en Frans.

7. Idem van den Weleerw. Heer Rector M. V. Zwijsen ten opzichte van den jongeling Sintiago.

8. Idem van den Heer R. A. Conner ten opzichte van zijn zoon Leonel.

Op al deze verzoeken wordt eene gunstige beslissing genomen, zoodat de verleende studiebeurzen weder voor het tijdvak 1 Juli 1908 — 09 bestendigd worden.

9. Brief van den Heer C. M. J. Tismeer te Tak-Tak, West-Nieuw-Guinea, onze tusschenkomst verzoekende ten einde in betrekking te komen met personen in de kolonie, welke bereid zijn ZEd. gebruikte postzegels te zenden. De Heer Tismeer is bereid in ruil daarvan te zenden lichtbeelden van de Molukken en Nieuw-Guinea, voorwerpen afkomstig uit deze gewesten en belangrijk voor verzamelaars, schoolverzamelingen, enz. en desgewenscht ook gebruikte postzegels van Nederlandsch Oost-Indië.

Zij die met genoemden Heer in briefwisseling wenschen te treden, worden verzocht hun namen aan het G. B. op te geven. Wordt besloten dezen brief ook onder de aandacht te brengen van den Heer G. B. Dussel, Conservator van het Koloniaal Museum alhier.

10. Brief van de firma Berns en Cº., zeepfabrikant te Amersfoort met dankbetuiging voor onze bemiddeen onder mededeeling, dat zij zich inmiddels reeds in betrekking heeft gesteld met de firma A. Charlouis.

11. Brief van de uitgevers W. L en J. Brusse met dankbetuiging voor onze bemoeingen en mededeelende, dat zij zich in verbinding zullen stellen met den Heer Jonckheer.

12. In dank ontvangen het Verslag van de vijf en dertigste jaarlijksche algemeene vergadering van de Nederlandsche Vereeniging te Londen.

13. Brief van den Heer W. Dicke, mededeelende, dat het H. B. met vreugde heeft vernomen, dat de toegezegde geldelijke ondersteuning door onze groep zeer dankbaar wordt aanvaard.

14. Brief van den Heer W. Dicke, mededeelende, dat onze aanvraag om muziek en kindertooneelstukjes voor Mevrouw van Grol ter behartiging aan de Boeken-Commissie is opgedragen.

15. Verzoek van den Heer van Eps, Hoofd der Emma-school om door onze bemiddeling eene boekerij voor genoemde school op te richten. Wordt besloten dit verzoek over te brengen aan de Boeken-Commissie.

16. Thans is aan de orde de benoeming van een bestuurslid, tevens secretaris-penningmeester in de plaats van den Heer Snijders, die wegens terugkeer naar Nederland zijne betrekking moet neerleggen

De onder-voorzitter neemt namens het G. B. in hartelijke woorden afscheid van den aftredenden secretaris-penningmeester en stelt voor, den Heer Snijders te benoemen tot Eerelid onzer Groep, welk voorstel bij acclamatie wordt aangenomen.

De Heer Snijders bedankt den Onder-voorzitter voor de hartelijke woorden tot hem gesproken en het G. B. voor zijne benoeming tot Eerelid onzer Groep.

In het Moederland teruggekeerd zijnde, zal hij steeds bereid gevonden worden zijne krachten te wijden aan het Alg. Ned. Verbond en in het bijzonder mede te werken tot den verderen bloei der Groep „Ned. Antillen."

Vervolgens wordt met algemeene stemmen benoemd tot lid van het G. B. tevens Secretaris-penningmeester, de Heer C. S. Gorsira JPEz.

De Secretaris deelt thans nog mede, dat de WEW. Heer M. V. Zwijsen zich bereid verklaard heeft, weder eene populaire lezing te willen houden voor de leden van het Verbond en wel over Vondels Lucifer. Deze mededeeling wordt door de vergadering met ingenomenheid begroet en wordt besloten omtrent plaats en tijd, waarop de lezing zal plaats hebben, in overleg te treden met den Heer Zwijsen

Niets meer aan de orde zijnde, wordt de vergadering gesloten.

Promotie.

Het is ons hoogst aangenaam onzen lezers te kunnen mededeelen, dat volgens telegraphisch ontvangen bericht, de heer Otto R. Beaujon den 8e April jl. te Utrecht gepromoveerd is tot meester in de rechten. Wij wenschen den : eachten Notaris Beaujon geluk met dit succes, dat dekroon zet op zooveel jaren van arbeid, scheiding en offers.

Vaartwel.

De Gouvernements-Secretaris, de Heer J. F. Haayen, zal zich tot herstel van gezondheid morgen naar Nederland begeven in gezelschap van zijn familie. Wij wenschen Z.H.E.G. een voorspoedige reis en algeheel herstel in het Moederland.

Marine.

Verleden Zaterdag kwamen uit Nederland 12 manschappen ter aanvulling van de bemanning.

I. C. S.

Met warme belangstelling namen wij kennis van eenige brochures, ons toegezonden door den Heer W. A. Jonckheer Jr., vertegenwoordiger van de *International Correspondence Schools*, te Scranton U. S. gevestigd.

Deze internationale correspondéntie-bureaux geven per brief les in alle mogelijke vakken en bedrijven, zij bestaan reeds 17 jaar en werken met zeer veel succes.

Menigeen op Curaçao, dunkt ons, zal met genoegen kennis maken met deze instelling. Niet een ieder kan zich naar het buitenland begeven om zich een of andere kunde eigen te maken, of zich beter en vollediger te bekwamen in het reeds aangeleerde. Men blijft nu eenvoudig thuis en kan toch alles leeren.

Met diploma's, uitgereikt door deze inrichting, vindt men spoedig een positie. De Heer W. A. Jonckheer Jr. is bereid verdere inlichtingen te verstrekken.

Deze inrichting werd door tal van hooggeplaatste personen, geleerden en vakmannen goedgekeurd en aanbevolen, o. a. door Z. Em. Kardinaal James Gibbons en Mgr. M. J. Hoban, Bisschop van Scranton.

Penelope.

Door ons Koloniaal Bestuur werd de Heer Constant van der Hanst belast met een opdracht naar Aruba. Zijn bijlander *Penelope* had geen vracht, voor ballast werden 2 ijzeren booten geleend van de *Prinses*. In den stormachtigen avond van 5 Maart zeilde de *Penelope* uit. Des nachts om twee uur dacht de kapitein dicht bij Aruba te kunnen wezen, en omdat door den regen geen land, noch licht te onderscheiden was, werd zeer langzaam opgevaren. Toen de dag doorbrak bemerkte de kapitein, dat hij lag midden tusschen Aruba en Venezuela, tegenover Kaap San Roman van Paraguaná, een uur zeilens van Aruba, maar ook te mid-

den van twee venezolaansche kustbewakers, die hem bevalen te stoppen en zijn scheeps-papieren te vertoonen. De Kapitein gaf zijn papieren en verklaarde geen vracht aan boord te hebben, maar belast te wezen met een opdracht voor het Koloniaal Bestuur van Curaçao voor Aruba. Dit wilde men niet gelooven, toen men de drie brieven *zonder zegel* zag, dat zouden wel bewijzen van smokkel wezen, 2 gewapende lieden kwamen aan boord en de *Penelope* werd naar Barbaroa gevoerd, waar de kapitein met zijn bemanning, in 't geheel 5 personen, gevangen werd gezet. Later werden zij vervoerd naar Adícora, waar de Arubiaansche bark *La Justicia* lag, eveneens door de Venezolaansche kustwachters opgebracht. Deze bark kwam van Porto Strea, Columbia, bevracht met dividivi, huiden, geiten, 1 koe en kaas. Nadat orders uit Vela de Coro ontvangen waren werden allen, te zamen 10 personen, daarheen gevoerd.

Twee dagen lang hebben ze daar gevangen gezeten en werden zeer slecht verzorgd. De Ambtenaar van het Openbaar Ministerie heeft de drie missiven van ons Bestuur geopend en verklaarde, dat de geheele bemanning 6 jaar opgesloten zoude worden in het Castillo San Antonio, zoo bleek, dat zij onwaarheid hadden gesproken. Nu werd de *Justicia* bemand met de bemanning van *Penelope* en deze met de bemanning van de *Justicia*. Maar eerst werd de *Penelope* bevracht met 27 kisten voor Puerto Cabello. Daar de zee zeer onstuimig was, sloeg de lichter herhaaldelijk tegen de bijlander aan, die aan weerszijden beschadigd werd. Van de *Justicia* werden 3 geiten geslacht. Nu zette men, vergezeld van de wachtboot *Victoria*, koers naar Puerto Cabello. De loods nam daar de bemanning op, voordat de bijlander lag vastgemeerd, en regelrecht ging het nu naar het Castillo San Antonio. Van 13 Maart tot 4 April bleven zij daar gevangen en hadden zeer veel te verduren, omdat er van verzorging geen sprake was.

Een der mannen werd ernstig ziek, en toen heeft de geneesheer hem tweemaal een bezoek gebracht. Overigens bleven zij geheel en al afgesloten van de buitenwereld.

Toen CONST. VAN DER HANST daar opgesloten zat, deed hij een beroep op den Nederlandschen Vice-Consul. De Heer LENFANT mocht de voldoening smaken de bemanning der *Penelope* in vrijheid te zien gesteld op 4 Maart.

Daar stonden onze mannen nu zonder een cent op zak in een vreemd land. Gelukkig troffen zij een medelijdenden vriend, die hen in een Hotel onderbracht, en weder door andere vriendschappelijke bemiddeling kon de *Penelope* 8 Maart uitzeilen terug naar Curaçao.

De Kapitein vermiste een anker, een spie, twee blokken, drie roeispannen, vischlijnen, de kleederen der bemanning, potten en pannen, etc. De 2 ton ballast, welke werd ingenomen, moest betaald worden, terwijl de rekening van het Hotel 55 Gld. bedroeg.

Onze Minister resident in Caracas zal, hopen wij, wel in staat zijn in deze duistere zaak eenig licht te verschaffen. Licht is hier ten zeerste gewenscht.

Buitenland.

FRANKRIJK.

Over Katholieke sociale actie heeft Z.Eminentie Kardinaal Andrieu, bisschop van Marseille, een belangrijke instructie uitgevaardigd aan zijn diocesanen.

Na aan den naam „Katholieke Sociale Actie" de voorkeur te hebben gegeven boven dien van „Christelijke Democratie", herinnert de kardinaal aan Gambetta die dertig jaren geleden beweerde, dat er geen sociale quaestie was en die daarin door een aantal demagogen werd nagepraat.

„Is het", vraagt de bisschop, omdat zij zich buiten staat gevoelen, haar op te lossen, dat zij trachten haar te verduisteren?

„De sociale quaestie bestaat toch en zij dringt zich in onze dagen zeer dreigend aan de volken op, en de meesten vermengen daarbij waar en onwaar, goed en kwaad, terwijl ze onder de leuze van vrijzinnigheid, aan beide het recht laten alles te zeggen en alles te schrijven.

„Sommige sociologen, zonder twijfel besmet mec materialistische leerstellingen, leeren, dat de sociale quaestie slechts een economische is. Zij vergissen zich schromelijk, want de mensch leeft niet van brood alleen, en het is niet enkel om de hygiëne te beoefenen, dat hij in de wereld leeft, zoals zij schijnen te gelooven.........

„......Wijl de sociale quaestie vóór alles een zedelijk en godsdienstig vraagstuk is, kan ze niet worden opgelost dan door wederzijdsche hulp, of zooals men het heden ten dage in sommige kringen waar het woord liefde verboden is, zegt: door de wederkeerigheid, toegepast in den zin van 't Evangelie......"

De kardinaal herinnert dan aan het programma in September gepubliceerd en hoopt voor de uitvoering daarvan den steun te verkrijgen van alle dioceanen die „hart hebben en geloof."

Dit programma opent een breed terrein voor de katholieken en wijst hun een prachtige rol toe. Maar éene quaestie doet zich voor aan den geest en het is van belang haar op te lossen omdat vele egoïsten, gestoord in hun genoegens, haar stellen: Is de wederzijdsche bijstand verplichtend of blijft men daartegenover vrij? Wij antwoorden met de wijsbegeerte en met de theologie, met de wijsheid der menchen, en met de wijsheid van God: De wederzijdsche bijstand (assistance mutuelle) is niet facultatief, hij is verplichtend en alle leden der menschelijke familie, en derhalve nog sterker alle leden van het christelijk huisgezin zijn gehouden die onderlinge hulpvaardigheid in beoefening te brengen, door elkander te verschaffen alle hulp aan lichaam en ziel die noodzakelijk is om hun bestemming te bereiken.

Met de Tien Geboden en het Evangelie in de hand wordt daarna de waarheid van het bovenstaande bewezen.

Men heeft gezegd, dat het Katholicisme geen sociale godsdienst is, „zij die aldus oordeelen, kennen het niet; zij vergeten bovenal, dat het geboren is aan den voet van het kruis uit een dubbele liefde en dat het daaruit zijn kracht ontvangt, evenals de Meester niets zoekend dan het programma te verwezenlijken, door de Engelen aan zijn wieg uitgedrukt: aan Gode eer te geven en vrede aan de menschen van goeden wil".

Na deze gedachte te hebben uitgewerkt en nogmaals herhaald te hebben, dat de mensch mét het leven de taak heeft ontvangen voor zijn medemenschen belangstelling te koesteren, zich aan hen toe te wijden en hen te helpen om hun bestemming te bereiken, spreekt de hoogwaardige schrijver over het sociale apostolaat, „dat de gewone geloovigen deel hebben aan de verantwoordelijkheid van ons priesterschap."

„Het is een plicht, dien niemand het recht heeft voorbij te zien, omdat bij is geschreven in ieders geweten en bijna op elke bladzijde van onze heilige Boeken."

„Ieder moet Apostel zijn," zegt de kardinaal en de voornaamste eigenschap van een apostel is de ijver.

De wereld wordt slechts gezond door offers te brengen.

Zeker zal zulk een aansporing, die men eigenlijk in haar geheel en in de oorspronkelike taal moet lezen, niet zonder uitwerking blijven.

Advertentien.

GEHUWD

A. F. van Daalen

EN

J. M. J. Haayen.

New-York
Curaçao } 9 April 1908.

Eenige kennisgeving

Dankbetuiging.

De Heer en Mevrouw A. F. van Daalen–Haayen hebben de eer langs dezen weg hun dank te betuigen aan allen, van wie zij blijken van belangstelling hebben mogen ontvangen ter gelegenheid van hun huwelijk op den 9n dezer.

New-York
Curaçao } 11 April 1908.

Dankbetuiging.

Wegens hun ophanden zijnd vertrek naar Nederland maken J. F. HAAYEN, echtgenoote en kinderen van dezen weg gebruik om hun beleefden dank uit te drukken voor de ondervonden blijken van gewaardeerde belangstelling, zoowel ter gelegenheid van het op den 9e. dezer voltrokken huwelijk tusschen hun dochter en zuster J. M. J. HAAYEN en den heer A. F. VAN DAALEN, als naar aanleiding van dat vertrek.

Curaçao, den 11n. April 1008.

Voor de vele bewijzen van deelneming ondervonden bij het overlijden van zijn dierbaren vader, den Heer SALOMON SENIOR, betuigt ondergeteekende, ook namens de andere familieleden, hartgrondigen dank.

Curaçao, 30 Maart 1908.

EDWIN SENIOR.

ANALYSE van het meel

P.A.P.

bereid van de KLEINE MAIS op de plantage **ASCENCION.**

TH. J. C. BUYS
Laboratorium v. Pathologisch-Chemisch Onderzoek.
Curaçao, N. W. I.

ONDERZOEK van een monster meel van Kleine Mais, aangeboden door den Heer J. E. v. d. Meulen.

Met de gevonden cijfers voor het gehalte aan STIKSTOF, VET en KOOLHYDRATEN, in VERBAND met het gehalte aan vocht, blijkt dat dit meel een **GROOTE Voedingswaarde** *bezit; bovendien munt het uit door zijn FRAAI UITERLIJK en FIJNHEID.*

(get.) TH. BUYS.

Dit meel is verkrijgbaar voor Otrabanda bij DE LANNOY & Co., Botica Cent al en voor Willemstad bij MEYER & ARAUJO, Botica Nueva.

á 12 cts. het pakje,

J. E. van der Meulen,
Huis Kortijn, Overzijde.

„CURAÇAO in 1803-1804"

DOOR

P. A. EUWENS, O. P.

formaat groot 8o.—83 bladz.

Prijs **f 0,50.**

De opbrengst strekt ten voordeele der nieuwe kerk op Rincon.

Verkrijgbaar aan de drukkerij van het APOSTOLISCH VICARIAAT.

Bekendmaking.

De verkoop van ZILVEREN, GOUDEN en JUWEELEN VOORWERPEN, beleend ter *Spaar-* en *Beleenbank* van **1ste September 1906 t/m 28 Februari 1907** onder

N°. 3905 W t/m N° 1082 X

zal plaats hebben op DONDERDAG den 23ste April a. s. en volgende Donderdagen.

Belanghebbenden worden verzocht den verkoop te voorkomen, door de aanzuivering der verschuldigde interesten.

Curaçao, den 9den. April 1908.
De Voorzitter.
A. JESURUN.

Comun.

„LUZ DIAMANTE"
Libre de
Explos...

LONGMAN & MARTI...
NEW YORK, U. S

S S. „CHRISTIANSTED".

Vaarplan voor April-Juni 1908.

VERTREK VAN		Mrt.	Apr.	Mei.
Curaçao	Maandag, v. m.	30	27	2
Bonaire	„ n. m.	30	27	2
Curaçao	Dinsdag, n. m.	31	28	2
Aruba	Woensdag, n. m.	Ap 1	29	2
Curaçao	Dond. vm. of nm	2	30	2
Bonaire	„ n. m. of	1	30	2
	Vrijdag v. m.	3	M. 1	2
St. Thomas	Maandag	6	4	Juni
St. Martin	Dinsdag, v. m.	7	5	
Saba	„ middag	7	5	
St. Eustatius	Woensdag, v. m.	8	6	
St. Kitts	Donderdag v. m.	9	7	
St. Eustatius	„ n. m.	9	7	
Saba	Vrijdag, v. m.	10	8	
St. Martin	„ middag	10	8	
St. Bart	(facultatief)			
St. Thomas	Zaterdag, v. m.	11	9	6
Bonaire	(facultatief)			
Curaçao	Dinsdag, n. m.	14	12	9
Aruba	Woensdag, n. m.	15	13	10
Curaçao	Dond. vm. of nm	16	14	11
Bonaire	Vrijd. vm. of nm.	17	15	12
AANKOMST TE				
Curaçao	Vrijdag, n.m. of	17	15	12
	Zaterdag, v. m.	18	16	13

TIJDTAFEL

van de stoomschepen der „Red D Line" tusschen

NEW-YORK,

PUERTO RICO, VENEZUELA en CURAÇAO.

1908.	Philad.	Marcb.	Carcas.	Zulia	Philad.	Marcb.
Vertrekt van NEW-YORK	Mrt. 14	Mrt. 21	Mrt. 28	April 4	Apr. 11	Apr. 18
Komt aan te SAN JUAN	19		April 2		16	
Vertrekt van „	20		3		17	
Doet CURAÇAO aan	22		5		19	
Komt aan te LA GUAIRA	23	28	6	11	20	25
Vertrekt van „	25	30	8	13	22	27
Komt aan te PTO. CABELLO	26		9		23	
Vertrekt van „	27		10		24	
Komt aan te CURAÇAO	28	31	11	14	25	28
Vertrekt van „	29	April 6	12	20	26	Mei 4
Doet LA GUAIRA aan	30		13		27	
„ PONCE „		8				
„ SAN JUAN „	April 1		15		29	
Komt aan te NEW-YORK	6	14	20	27	Mei 10	11

Dienst tusschen Curaçao en Maracaibo.

	Merida	Marcb.	Merida	Zulia	Merida	Marcb.
Vertrekt van CURAÇAO	Mrt. 23	Mrt. 31	Apr. 6	Apr. 14	Apr. 20	Apr. 28
Komt aan te MARACAIBO	24	Apr. 1	7	15	21	29
Vertrekt van „	27	4	10	18	24	Mei 2
Komt aan te CURAÇAO	28	5	11	19	25	3

Alfredo Maduro

Tandheelkundige.

Biedt hierbij het geëerde publiek zijne diensten aan.

KANTOORUREN:
van 8 tot 12 v.m.
van 1 tot 4 n.m.

13—5.

GRAFMONUMENTEN, GRAFZERKEN,

in MARMER, Belgisch, Beiersch en Zweedsch GRANIET.

Groote Voorraad. — Billijke Prijzen

PHOTO'S TER INZAGE.

Steenhouwerij. Marmerwerken.

H. P. EUWENS,

Oude Varkensmarkt.- Doddendaal.
Nijmegen. Holland

Photographische Inrichting.
Soublette et Fils,

HOFPHOTOGRAFEN

VAN

H. M. de Koningin der Nederlanden

BEKROOND

te Amsterdam 1883,
„ Antwerpen 1885,
„ Chicago 1893, en
„ Curaçao, Eerste Prijs Eere medaille, 1904.

Curaçao, Waterkant Otrabanda.

Adverteert steeds

IN DE

Amigoe di Curaçao,

het meest gelezen der hollandsche bladen in de kolonie.

Drukker:
ALFREDO F SINTIAGO